

PONOVNO SMO PILI ČAJ

Mrzli in dolgi zimski večeri so že zdavnaj mimo. Mnogi med nami jih prav nič ne pogrešamo, saj že nestrpno pričakujemo vroče poletne počitnice, dogodivščine na peščeni plaži ali visoko v hribih. Pa še prav je tako, saj nas vsak dan sproti učijo, da je potrebno gledati naprej. Toda kljub vsemu sta nam dva zimska večera na Gorenjskem ostala v nepozabnem spominu.

Vsi ste lahko v objavljenem programu našega društva ob začetku leta prebrali, da bomo prirejali tudi čajanke! Roko na srce, še sami nismo vedeli kaj to pomeni in kako bo izpadlo. Danes pa že lahko zapišem, da je to nekaj kar lahko priporočamo vsakomur.

S prvo čajanko smo obeležili slovenski kulturni praznik. **Naša gostja je bila Alenčica Bole – Vrabec.** Gospa polna energije, znanja in širine, pred leti poznana tudi kot igralka v televizijskih nadaljevalkih, pa moderatorica radijskih oddaj, nekdanja direktorica gledališča Tone Čufar z Jesenic, sestavljalka okusnih receptov za Nedelo, trenutno pa direktorica in programski vodja Linhartove dvorane v Radovljici. V našo sredino smo jo povabili z namenom, da nas popelje v zgodovino čaja in nas prepriča, da je čaj v modi tudi danes.

Ob brskanju po zgodovini, po peripetijah evropskih popotnikov, ki so poskušali izmakniti Kitajcem skrivnosti gojenja čaja smo se sprehodili po različnih kulturah. Pradomovina Kitajska je gojila kulte mojstrov čaja. Japonska je živela v mitu čajne hiše, pravzaprav čajne sobe, zgrajene iz bambusa. Ritual pitja je pomenil pot k sebi, se pravi, da se je človek v družbi treh ali petih napolnil k iskanju notranjega miru, ki preseže svet tekmovalnosti.

Drugače je bilo na Angleškem, kjer je bilo pitje čaja sinonim za popoldanska srečanja, na katerih se človek ni umaknil vase, temveč nasprotno – poskušal se je izkazati v kulturi pikrih pripomb. V Rusiji so pili isti čaj različni sloji, carski reveži tako, da so ga srebal iz skodelic, sladkali pa že s pogledom na kocko sladkorja obešeno nad mizo.

Kako pa je s čajem na Slovenskem? Če beremo Miha Mazzinija (in prav radi ga, ker je Gorenjec), potem se kot narod pravdarjev lahko pravdamo celo zaradi skodelice čaja. Res pa je, da si čaj, tako kot pravi Miha, najlažje predstavljamo v velikem modrem loncu z belimi pikami, iz katerega oskrbnice planinskih koč prav veselo zajemajo sladko tekočino ves dan. Seveda ne sme manjkati limona, še boljši je z rumom.

Naše čajanke so nekaj posebnega tudi zato, ker se čaj pripravlja po receptih in pravilih. Za pripravo in posebnosti okusov se trudijo naše prijateljice iz Domače lekarne »Meta« iz Radovljice. Vsak udeleženec prinese s seboj tudi svojo najljubšo skodelico za čaj.

Svojo pesniško zbirko »Zmenek« je na našo drugo čajanko prinesla gospa Neža Maurer, pesnica in pisateljica. Čajanka je imela nenavaden naslov, ki ji ga je namenila naša gostja »...Ko se bom možila, vzela si bom takega, ki ga ne bom ljubila...«.

Skozi prozo in poezijo smo na zanimiv način spoznavali življenje ponosne ženske, matere pesnice, pisateljice, učiteljice in še kakšna vloga bi se našla. Gospa v letih, ko preprosto živiš, kot ona sama pravi ljubi vrednote, domovino in ima rada vse kar ji prinese življenje. Veliko prisposodob je v njenih pesmih, veliko resnic, ki jih ljudje ne slišimo prav radi. »Tako radi se lišpamo in lažemo, da le ugajamo drug drugemu. Zase menim, da

nisem nič posebnega, mislim le, da ljudje podobno čutijo kot jaz in morda tudi zato berejo moje pesmi!«

In če vam slučajno po pomoti kdo vzame kakšno njeno knjigo, ki si jo sposodite v knjižnici, vam zagotavljam, da je ne morete kupiti, ker so vse njene pesniške zbirke razprodane.

To so utrinki z naših čajank. V poletnih dneh se boste verjetno hladili z ledenim čajem, ko pa se bo v deželo prikradla spet jesen in bodo večeri daljši, vas bomo z veseljem povabili na Bled, vam postregli z zanimivimi čaji in novimi gosti, ki za enkrat ostajajo še skrivnost.

Monika Ažman